

Mageløse modernistiske mysterier og visioner

DR Big Band var i topform under Lars Møllers ledelse, og det nye album, hvor ensemblet spiller musik af dirigent Miho Hazama er elegant, svingende bigbandmodernisme.

JAZZ

HENRIK PALLE

DR Big Band featuring Marilyn Mazur, ledelse Lars Møller: Global Mysteries. Fredag, DR Koncerthuset.

Miho Hazama & Danish Radio Big Band: Imaginary Visions. Editions Records.

Udskyld det fortærskede og tidstypiske udtryk. Men det var altså en rejse, publikum foretog fredag aften i selskab med komponist og kapelmester Lars Møller, DR Big Band og den til lejligheden specialindkaldte superpercussionist Marilyn Mazur.

For musikalsk kom vi rundt til alle mulige egne af kloden og stiftede bekendtskab med diverse musikalske udtryk og traditioner, sådan som de har ladet sig opfange, filtrere og destillere i saxofonisten, dirigenten og komponisten Lars Møllers tonale mindset. Og det var en betagende, smuk og såmænd også grum odysse, hvor det meste gik op i en høj-

re enhed. Orkestret var i vanlig topform med lydefrit fællesspil og skarpe solistpræstationer, og Lars Møller styrede showet i funky baktiskjorte. Men ikke nok med det.

Sublim percussion

Der blev tilføjet en ekstra og sine steder fantastisk historiefortællende dimension, idet Mazurs arbejde – og samarbejde med det øvrige ensemble – forlænde musikken med autenticitet og krydderi, ikke mindst var hendes spil på den krukkelignende lertromme udu, fuldstændig overrumplende fedt. Det var intet mindre end fantastisk, hvad hun kunne få ud af noget, der i en overfladisk betragtning ligner en mandag pyntegenstand, som vor keramikkyndige kollega Lars Hedegaard kunne finde på at omtale rosende i sine anmeldelser.

Og i det hele taget er det atter og atter igen hedder, *take it from the top* – start fra begyndelsen. Men DR Big Band gjorde det mere bogstaveligt, idet afsættet for den musikalske verdensturné var Himalaya, som blev auditiøvt gestaltet af basunisten Jakob Munchs broendele tempelhorn, inden vi elegant skiftede location til satsen 'Europæisk hedenskab', hvor inspiration fra Stravinskij blev kombineret med det eksotiske, rytmiske beredskab og skønne blæsesoli, blandt andre Anders Gaardmand på majestætisk baryton-saxofon.

Der er udtryk i musiksammenhænge, der hedder, *take it from the top* – start fra begyndelsen. Men DR Big Band gjorde det mere bogstaveligt, idet afsættet for den musikalske verdensturné var Himalaya, som blev auditiøvt gestaltet af basunisten Jakob Munchs broendele tempelhorn, inden vi elegant skiftede location til satsen 'Europæisk hedenskab', hvor inspiration fra Stravinskij blev kombineret med det eksotiske, rytmiske beredskab og skønne blæsesoli, blandt andre Anders Gaardmand på majestætisk baryton-saxofon.

En alting i ét-oplevelse

Cappelloen spændte selv sin saxofon om halven som indledning til den indisk favnende 'Mystery of Benares', et forsøg på at indfange den alting i ét-oplevelse, som man får ved

den hellige flod, hvor spiritualitet, kødelighed og hverdag smelter sammen. Meget smukt og bevægende.

Det samme kan siges om den sopransaxofonindsats, som Peter Fuglsang præsenterede i den brasilianske arie 'Pelourinho', der forsøgte at afæske en folkesang, som blev brugt som tilstræbt lindring under afstraffelse af slavegjorte, en lysere skønhed. Man fik nærmest røde kinder af de blandede følelser, som musikken videregav på aterisk vis.

Og vi kom helskindet tilbage i form af den afsluttende 'Mystery Skies', der på en eller anden måde opsummerede resten af værket ved at være helt sig selv. Rig på indtryk og anført af Møller på sin fløjlsbløde, udtryksfulde tenorsaxofon.

Ekstranummeret 'Moon Waltz', angiveligt inspireret af Strauss 'An der Schönen Blauen Donau', var, som en af musikerne havde formuleret det, *the happy side of Lars Møllers*. Men ikke kun det. Tillige en demonstration af det sikre greb om bigbandmusikken, som Møller besidder, og som i kombination med hans musikalske følsomhed og åbne gemyt gjorde den globale mysterie-suite til en ganske betagende oplevelse i al sin mageløse kombination af verdensmusik, centraleuropæisk modernisme og fuldfedt funky jazz i traditionen fra Thad Jones, der stod i spidsen for DR Big Band i perioden 1979-85.

Hård, men god begyndelse

DR Big Bands nye leder, den japanske komponist og dirigent Miho Hazama, har haft en lidt hård begyndelse på grund af den pokkers pandemi, men er kommet rigtig fint ind på såvel Danmark som bandet. Det kan man konkludere efter at have lyttet til det album, der nu er kommet ud af samarbejdet.

Titlen er 'Imaginary Visions', og pladen består af syv mellemlange kompositioner, der hver især gestalter en musikalsk forestilling på lydefri og elegant vis.

Den indledende 'I Said Cool, You Said ... What?' sætter scenen med ciselerede arrangementer, der sætter barren højt for det mu-

Maestro Lar Møller stak af på den fede måde i sin kulørte skjorte - og styrede showet med sikker hånd.
Foto: Nicholas Koch Futtrup

sikalske virtuoseri, men uden at lave filigran for det rene håndværks skyld. Under den musikalske eklekticisme, der er påvirket af både Ellingtons sene klangfarvearbejde og mentoren Jim McNeelys jazzede modernisme, ligger en solid, svingende bund, der ikke lader nogen i tvivl, om, at hvis ikke det swinger, kan det være fuldstændig lige meget.

Katteswing

Et ret fint eksempel er nummeret 'Mimi's March', der handler om en venindes kat og er et musikalsk svar på et nummer af McNeely, der på nærmest programmusikalsk vis mobiliserer en katts på én gang svajende og stensikre tråd gennem en verden af overkommelige forhindringer, samtidig med at den demonstrerer komponistens udviklede sans for sit orkestres virkemidler.

Når man et sted lytter til Søren Frosts *shuffletrommer*, Kasper Vadsholdts tilbageholdt råsvingende bas eller Per Gades eksplosive, nærmest rockagtigt himmelstræbende guitar, tænker man, at her har man at gøre med musik, der er godt tænkt til sammenhængen.

På andre tidspunkter sniger pænheden og det affable sindelag sig lidt ind på helheden. Ikke sådan, at det bliver uinteressant, slet ikke. Det bliver bare så rart, at man lidt mister incitantet til for alvor at høre efter.

Men når så det hele lykkes af med så regulært smukt et nummer som 'Green', hvor både puls og klang strirer energisk, må selv tidsegenmytter klappe og give efter. En flot fælles præstation af Miho Hazama. Må samarbejdet fortsat blomstre og bærefrugt.

henrik.palle@politiken.dk